

Omegawill

5.

Harsonák ismét. A sajtó szellőztet, Ischteny fontoskodik, Poigret nyilatkozik kénytelenül, üresen, maguk alá gyűrik a reflektorok. Jelent, indoklással látja el a kérdéseit és az állításait, unottan majszolja a krémest, a somlóit, a népszerűség szokás szerint, ám egyedül kínzó tortúra, monoton bizonytalanság és a többi jelzős szerkezet a szótárak legmélyebb lelki bugyrában. Pedig nem a félelem a haláltól, csak az űr.

Aztán megérkezik a Dramaturg Poigret-hoz. Tömörítettségében is változatos társalgást folytatnak a mindenség gyakorlatáról, a lángoló városokról, az omló falakról, a hitről. A kérdésekről és a válaszokról, a rúzsok neurotikus kisugárzásáról; szakmai alapokról indulva rágódnak a bálokon, a karneválokon, hogy miért is, hogy milyen is egy markáns estély. Nevetnek rengeteget, mígnem teljesen váratlanul eléjük toppan a Történet maga. Meztelen, nyúlós és száraz valójában, megkérdőjelezhetetlenül, kézzel fogható formában. A Dramaturg boldogan kiált fel:

– Ez aztán a fordulat, nem igaz?!

– Ahogy mondja.

– Biztos voltam benne, hogy sikerül, de hogy ilyen gyorsan és könnyedén...

– Nahát, nahát!

– Nézze... Most mi vagyunk az alapkontextus! Mármint a mi ittülésünk nélkül nem lenne semmi...

– Kér kávét?

– Tessék?

Poigret hátradől, előveszi a pisztolyát, tárat cserél. Előredől, mereven a másik szemébe néz.

– Ittlétünk bizonyítja az előremutató bizonytalanságot. Na. Kérsz kávét?

A Dramaturg összerezzen. Fél. Poigret elvágta a távolságtartás köldökzsinórját, széttépte a különülés lehetőségét, megfojtotta! A Dramaturg érthetetlenül dadogva tápáskodik fel, nagy nehezen veszi a kabátját, és köszönés nélkül, támolyogva távozik.

Poigret egy piti sorozatgyilkos után száguld, amikor Feuilleton telefonál. A hírek jók, hamarosan kiengedik. A gyilkosnak közben leáll az autója, tántorog a tankja, kiugrik, rohan, Poigret követi a parkon keresztül, majd egy utcasarkon halálra gázolja, nesze!

Tévésó, rádióriport, vakuvillanások. Senki sem sajnálja, de jópofiból ejnyebejnyéznek, hogy így úgy meg úgy úgy, de Poigret-t felmentik.

Este megérkezik Feuilleton.

– Na, hogy vagy?

– Kösz, jól. Elolvastam egy remek krimi. Bűn és bűnhődés a címe.

– Nálam meg járt egy Dramaturg.

– Főzöl kávét? Kikészültem az alkoholtól.

Sistergés a mélyben mint az események elővezetése. Nem az idézetek, a ráutalások, a tudatos ismétlések szövegezése, hanem a most, az itt, a csak. Üres az utca, sötétek az ablakok, minden csendes, pedig még csak délután négy óra. Poigret a lábára pillant, ami a messzeségbe nyúlik, cipőfűzője csilingel. Hihető az összefüggés, a minden mindennel; folyamatos a világ, a rajzok harmonikusak. Poigret megnyugszik, szétnyílnak a magánhangzói, majdnem felkiált: szavakkal, kérem, szavakkal tömjük meg a zsákokat, a paplanokat, a párnákba hangokat, hangokat a párnákba!

A Lány őzként surran a konyhába, lepődik meg Poigret, levest főzni. Jó, nem igazit, tőle azonban a poros változat is teljesen hihetetlen. Könnyen elképzelhető, hogy kérni akarna valamit, talán jobban magához kötné a férfit, hogy megállás nélkül népszerűlhessen általa. Észrevette azt a fojtogató, sűrű masszát, azt a kizárólagosan zenében elmondhatót, amelynek köszönhetően Poigret a címlapokon, kezdőlapokon szerepel Feuilleton és Ischteny társaságában.

Telefon. Szabó kollégát két darabban találták a lakásán. Valaki levágta a fejét és rátette a péniszére. A beszállás előtt vett kevésbé friss, hisz utolsó krémesek csattognak a műszerfalon, Poigret és Feuilleton vágatnak a vöröslő utcákon, érzik a sehonnai pezsgést, a hömpölygő akaratot, amivel hajtván a lovakat bármelyik várba benyargalhatnak Ischteny parancsára, az ideges vezényszavak a fülükben pattognak a dobogás ritmusára, hujhujhujrá!

Valószínűleg bosszú, személyes sérelem megtorlása. A frissen szabadultak listáját böngészgetik, körbejárnak a kávék, mivel mindössze két kerámiabögrét találtak a helyszínen, ők meg heten vannak. Cingár fotós-fényképész nyújtogatja magát, néha belenéznek a vakujába. Fáj, de ébreszt, pörget. Ischteny hozzájuk hajol, mormog:

– Szerintem tudjátok, mit kell tennetek.

– Tudod, hogy nem éli, nem élheti túl, ugye?

Poigret hallgat, csak bólint, Feuilletonnak igaza van.

Szól a rádió, átítatják a fülüket a zokogó vonósok, s mire az elsőszámú gyanúsított házához érnek, sikít az agyuk Bartóktól.

Kész, vége. Nehezen bár, de bevallotta, és közös megegyezéssel felakasztotta magát. Nem volt senkije, senkinek nem fog hiányozni. Persze azért a média háborog, a közvélemény fortyog, Ischteny elégedetten játssza a felháborodottat, az őrjöngőt, ó, azok az emberi jogok! Poigret és Feuilleton kénytelen három túlokos újságíró t hülyére verni, amitől tovább tart a népszerűlés, ó, a reflektorok mindent elsőprő fénye!

Poigret a porlevest sohasem szerette annyira, hogy a Lány bénázását, miszerint nem főzte meg eléggé a zacskó tartalmát, egy könnyed vigyorral elintézte, nem. Egy nyomozónak muszáj sokat és finomat ennie, egyfolytában táplálnia, no, meg edzenie kell magát, nem lehet szellemi vagy fizikai nyomorék, nem lehet vitaminhiányos trutymó. Micsoda méreg lenne a világ számára, ha a rendet holmi ügyefogyott csontkollekciónkra, sántikáló tüdőreklámokra bízna. Izom, erő, meghajtás!

A Színésznő külföldre utazott a füles szerint, de a füles hazudik, a Színésznő valahol vidéken tartózkodik a Producerrel. Poigret és Feuilleton meglátogatják a Rendezőt, a felesége nyit ajtót. Azonnal mondja a gyerekeket, a meghurcoltatást, a fájdalmakat – mesél a szülésről is – az

utolsó kölyöknél, aztán a bokrokból mikrofonok és kamerák hadserege ugrik elő, a Rendező a háttérben vetített freskóként vigyorog sunyin, mindentudón. Na, ebből elég.

Mindegy, hogy vannak-e véletlenek, de Poigret és Feuilleton akkor térnek be a Weekend fogadóba, amikor az üvöltő tévében épp Ischteny nyilatkozik egy kerti mulatsággal egybekötött sajtótájékoztatón, a Belügyminiszter villájának parkjában. A vakuk folyamatosan villognak, az operatőrök nagyon izgalmas képeket csinálnak, a hangulat oldott...

– ...és hát az ezres minta alapján a megfejtés gyerekjátéknak bizonyult. Ezért dicséret illeti a kérdőíveket összeállító kutatócsoportot. – Tapsol, a vendégek is. – De tulajdonképpen mindenki, amikor kellett, a helyzet magaslatán állt. – Cinkosan kikacsint. – Ám Önök, hölgyeim és uraim, ha jól sejtem, valakikre mégis mindenkinél kíváncsibbak. Mégpedig arra a két kiváló nyomozóra, akik ezt a szövevényes ügyet kitartó munkával és a közvetlen életveszély mindennapos vállalásával megoldották. Fogadják tehát sok szeretettel... Bocsássanak meg, hölgyeim és uraim, az én hibám. – Mindenki várakozón visszatartja a lélegzetét, Ischteny bűnbánó arcot vág, szerényen mosolyog. – Az a kis banális baleset történt ugyanis, hogy, tekintettel túlhajszoltságukra, a két nyomozót az ügy lezárásakor azonnal fizetett szabadságra küldtem – áradó szeretettel néz körbe –, természetesen határozatlan időre, és a nagy kavarodásban elfelejtettem értesíteni őket a mai estéről. Tehát most az az idéttlen helyzet állt elő, hogy a távollétükben, mivel az én embereim, saját magamnak kell átvennem magamtól a kitüntetésüket... – két kezét széttárja, a sikere óriási, a taps vas és szűnni nem akaró, a vakuk villognak, az operatőrök egymással verekednek a legjobb helyekért. Na, ebből elég.

A teraszon este csak Poigret és Feuilleton ül. A hőmérséklet megfelelő, a szél kellemes. Nézik a naplementét a fák mögött, hallgatják a tücsköket. Mondhatni, ideális állapot. Nem is beszélgetnek, csak kortyolgatnak és bambulnak. Kár, hogy megcsörren Poigret telefonja. Felveszi, néhány másodpercig hallgat, leteszi, közben arca nagyon megváltozik, Feuilleton rosszat sejt. Jól teszi.

– Ischteny halott – sóhajtja Poigret, és elindul. Feuilleton követi.